

Der er ingen tvivl om, at menneskerettighederne, som vi kender dem fra både FN og også fra Europarådet, er et udtryk for det generelle menneskesyn, som vi kender i Vesten. Desværre bliver det i disse år angrebet fra flere fløje i Europa, dels fra EU, som ved en konstant overtagelse af menneskerettighedssager er med til at overflødiggøre Europarådets virke, dels fra kulturradikale kredse, der ønsker at gøre alle politiske spørgsmål til menneskerettighedsspørgsmål.

Det kan ikke gentages for tit, at den seriøsitet, som vi omgærdner menneskerettighederne med, nødvendigvis må være omvendt proportionale med mængden af og detaljerne i de sager, vi lader løse af juridisk menneskerettighedstænkning.

Lad mig give et eksempel: Når Europarådets parlamentariske forsamling behandler kvinders fremstilling i reklamer, vandforsyningsspørgsmål eller iransk kulturforståelse som menneskerettighedssager, så er man uden tvivl med til at mindske den alvor, der burde knytte sig til området. Der er ingen tvivl om, at områderne er vigtige, men det er ikke områder, som burde være genstand for behandling ud fra en menneskerettighedskontekst.

Ikke mindst udlændingeområdet har lidt under den skavank at være blevet underkastet menneskerettighedernes endegyldige facitlistetankegang. Spørger man de kulturradikale, er udlændingepolitikken ikke længere et spørgsmål om, hvad der er godt for Danmark eller godt for den enkelte udlænding. Der lægges i stedet menneskerettighedsdogmatiske synspunkter til grund i udlændingepolitikken, dogmer, som hverken skal være eller kan være til demokratisk debat eller politisk overvejelse, og det er til skade for landene.

Når ECRI f.eks. fremkommer med den ene kritik efter den anden af dansk udlændingepolitik, er det ikke med til at sætte menneskerettighederne højt på dagsordenen. Det er med til at udvande den vigtighed, der burde omgærde emnet. Det grænser jo nærmest til det latterlige, når ECRI anklager Danmark for ikke at overholde menneskerettighederne, når man tænker på, hvordan vi stiller bolig, uddannelse, kontanthjælp, sundhedsydelse og meget mere til rådighed for de mennesker, der kommer udefra.

Endnu mere latterligt bliver det jo, når det er velkendt, at man ikke engang i ECRI har en fast metodisk definition af, hvad racisme egentlig er for noget. Jeg mener, hvordan kan man have et råd, der skal bekæmpe racisme og fremmedhad,

når det i sit arbejde ikke engang har en definition af, hvad racisme er? Det hænger ganske enkelt ikke sammen.

Derfor virker det absurd, at vi skal klandres for manglende menneskerettighedsforståelse, bl.a. fordi vi har en 24-års-regel. Hvis det virkelig var så fornærmende at have en sådan regel, så kan man jo undre sig over, at man aldrig hører beklagelser over, at EU's familiesammenføringsdirektiv arbejder med en 21-års-regel.

ECRI er og bliver et politisk institut, og dets rapporter er i al overvejende grad uvidenskabelige og politiske, hvilket da også Mads Bryde Andersen, som sidder i forretningsudvalget for Danmark, har kritiseret.

Europa har uden tvivl brug for et organ som Europarådet, der tager de grove menneskerettighedskrænkelser op, sætter fokus på, monitorerer og peger på de ømme punkter. Når kvinder sælges som sekslaver, når etniske minoriteter udryddes eller chikaneres, eller når demokratiet krænkes, er det helt klart, at Europarådet har en rolle at spille, en rolle i kampen mod uhyrlighederne.

Kl. 13.05

Desværre er de kulturradikales ønske om at gøre alle spørgsmål til et menneskerettighedsspørgsmål ikke det eneste sted, hvorfra Europarådets arbejde er under pres. Også fra EU's side ser vi en meget klar udfordring af de kompetencer, som Europarådet har. Bid for bid udhuler man den kompetence, som i mange år har ligget i Europarådets regi. Det seneste skud på stammen er det menneskerettighedsagentur, som EU ønsker at oprette. Det er fuldstændig indiskutabelt, at et menneskerettighedsagentur, hvor EU ikke bare vil fortolke menneskerettighederne på vegne af medlemslandene, men oven i købet søger at komme som medlem af Europarådet, vil være en udvanding af Europarådets saglige kompetence.

Der kan vi selvfølgelig sige: Det er lige meget, for vi har jo EU, vi er medlem af det, og om beslutninger bliver truffet i det ene eller det andet organ, interesserer vi os ikke så meget for. Det er et meget farligt synspunkt at indtage, det er farligt for os, fordi vi ikke har nogen interesse i at få EU's overstatslige myndighed til at regulere de her meget centrale spørgsmål for os i Danmark, men i særdeleshed for de medlemslande, altså Europarådets medlemslande, som ikke er med i EU, er det et meget stort problem for menneskerettighederne.